

Zloděj mrtvol Theodore A. Tinsley

Přehodí Jerry Tracy vražednou výhybku?

Q třískaný předměstský autobus zastavil se škubnutím, po němž pasažérům málem padaly plomby ze zubů, a řidič zrudně, avšak trpělivě zabručel: „Locust Avenue!“

Jerry Tracy zakopl o něčí natažené nohy a obloukem vyskočil z autobusu, vědom si toho, že má rty zkřivené v nenápad-

ném a poněkud pošetilem úsměšku. Kdyby hoši z Times Square viděli slavného malého sloupkaře *Daily Planet* tady na ztraceném předměstí a kdyby uhodli, co je ve dvou papírem zabalených krabicích, které nesl, odstartovalo by to posměšný smích, který by zastavil rafičky na hodinách mrakodrapu Paramountu. Frajer Jerry, vždycky navenek vystupující jako cynik ostřílený vykonávanou prací, podnikal sentimentální pouť za svou někdejší

láskou, protože nikdo jiný v celém bláznivém Manhattanu by si nevzpomněl, že má dnes narozeniny.

Za normálních okolností Jerry podobné výlety za město podnikal ve svém nesmírně dýchavičném lincolnu – za volantem by měl Bushe, který by radostně mačkal klakson jako Normandie vplouvající do zálivu. Dnes se však sloupkař *Daily Planet* nenápadně vnořil do metra, dojel až na konec linky a zbytek cesty urazil autobusem. Ve velké krabici pod jeho levou paží byl narozeninový dort s vlhce růžovým zobrazením rohu hojnosti nahoře, do něhož cukrář napsal: „Ahoj Panenko!“ Plochou obdélníkovou krabicí koupil v obchodě s laciným zbožím; obsahovala pišťalovité růžové svíčky s plechovými mističkami na odchyťávání vosku a špendlíky na jejich připíchnutí k dortu.

Paněnka Malloyová bylo kdysi jméno, které zdobilo nejslavnější z operet Victora Herberta. Krása, inteligence a sametový soprán se však nakonec vytratily a jejich majitelka skončila na zapomenutých pastvinách upadajícího předměstí. Jerryho štválo pomyšlení, že by ženu jako Panenku Malloyovou měl osud nechat dožít se konce v nezařizovaném a ztraceném místě, jako bylo tohle.

Na Jerryho obličej se rozpleskly první studené kapky deště. Zadíval se na šedivou oblohu a s ironickými rozpaky pochopil, že to bude jeden z těch nemilosrdných celonočních vytrvalých lijáků.

Než stačil zmáčknout Panenčin zvonek, tmavá dlažba chodníku zářila temnou lesklou černí.

Při pohledu na Panenčin obličej v napůl otevřených dveřích se Tracymu sevělo hrdlo, jak se mu stávalo pokaždé, když ji po delší době znovu uviděl. Zpěvačka už byla pryč, ale žena zůstala. Bledě žluté světlo nad vchodem jí načechrávalo hebké vlasy a milosrdně přitom skrývalo šedé prameny. Čas nafoukl kdysi pevně napnutou linii jejího hrdla, vyryl vrásky kolem průzračných jantarových očí, aniž přitom ubral něco z jejich někdejšího klidu či nevzrušené odvahy.

„Jerry!“ vyhrkla s překotnou a vystrašenou modulací hlasu.

„Co kdybys pustila malého preka dovnitř z toho deště?“

„No – jistě... Samozřejmě. Pojd' – pojd' dál.“

Ve způsobu, jakým za ním zavřela dveře, bylo něco, co Tracyho přimělo, aby okamžitě zbystřil, a donutilo ho důkladně si ženu prohlédnout. Byla tak vyděšená, že její pleť měla chorobně šedou bledost. Kradmost! To znamenalo to opatrné cvaknutí zavíraných dveří.

„Něco není v pořádku, Panenko?“ zeptal se jí a zpřímá na ni hleděl.

„V pořádku? Bože, to je mi otázka! Když jsi tady ty?“ Hlas se jí ustálil. „Všechno je v pořádku, příteli. Pojd', dej mi ten kabát a ty... ty balíčky. No ne, ty jsou ale obrovské. Neříkej mi, že jsou pro... pro mě?“

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ řekl vážně Tracy. „Otevřeme je později.“ Položil jí obě ruce na ramena, když se k němu rozřeseně otočila. „Poslyš, děvče. Musíme tady spolu hrát komedii, ty a já? Nejsem Ole Olesen ani Jake Kazinsky. Jsem Jerry Tracy. Přijel jsem za tebou dnes večer celou tu cestu, protože – no, prostě protože... Ptám se tě jako starej kamarád, je všechno v pořádku?“

Zvuk deště, který bubnoval do zavřeného okna, působil měkce zlověstným dojmem.

„Všechno je v naprostém, úplném pořádku, příteli!“ I její smích se zachvěl. „V pořádku jako... jako déšť.“

Přešel na okamžik na jiné téma. „V tvý velký krabici je dort,“ prozradil jí. „Největší zatracenej dort, jakej u nás v cukrárně měli. V tvý menší jsou svičky. Potom tě necháme pořádně nadmout to úžasný poprsí – a bůh ti pomáhej, jestli je nedokážeš všechny sfouknout jedním velkým nádechem. Říkal jsem si, že po večeři...“

„Po večeři? No jistě – samozřejmě.“

„Sekaná hovězí,“ zazubil se Tracy. „Stejný, jako bejvalo vždycky, a stejný, jako vždycky bude. Připravený à la Panenka Malloyová, s anglickou pálivou hořčicí...“

„A – a s krouhaným zelím se spoustou soli a pepře, s hromadou m-másla...“

Její hlas se náhle zcela nečekaně zarazil. Ústa se jí zkrivila a začaly z nich vycházet zvláštní chroptivé zvuky. Odvrátila se od něj směrem k pohovce. Tracy se nepohnul

ani o centimetr z místa, kde stál. Vzlyky jejího drsného pláče se mu zarývaly až do srdce, ale nechával ji být, chtěl, aby si celou tu záležitost vyřešila nejdřív sama se sebou. Po chvíli přestaly její prsty škusbat čalouněním opěrky u pohovky.

„Jerry, udělal bys pro mě něco – kdybych tě o to poprosila jako starého přítele?“

Výraz v jejích očích v něm ihned probudil ostražitost. Neodpověděl.

„Chci, abys okamžitě odešel z tohohle domu a vrátil se do New Yorku.“

„Ne.“

„Ty mi nerozumíš. Pro svoje vlastní dobro, Jerry, musíš odtud zmizet! Prostě zapomeň, že jsi tu byl.“

„Ne.“

Škubl sebou při zvuku jejího žalostného smíchu. „V tom případě tě budu muset přesvědčit. Abys totiž chápal, nejsi jediný, kdo má dnes večer připravené překvapení. Mám... mám pro tebe taky jedno.“

Její chladné prsty nahmataly ty jeho a pevně se kolem nich stiskly. Tiše kráčela ke schodům a Tracy ji následoval. Mlčky vyšli nahoru, minuli koupelnu, prošli krátkou a neuvěřitelně ošklivou chodbičkou k zavřeným dveřím, za nimiž se po otevření objevila ložnice se zataženými závěsy, kde na toaletním stolku měkce zářily dvě identické noční lampičky.

Tracy upřeně hleděl na nenápadný šarm místnosti před sebou, ještě zdůrazněný bubnováním deště do závěsy zatažených oken.

„A co má bejt?“ zeptal se nechápavě. „Kdy přijde to překvapení?“

„Je – je na druhé straně postele.“

„Doufám, že bude stát za to, protože... Ach!“

Zarazil se, jako by zkameněl. Jeho hlas zněl jako sušený hrášek rachotící v kovové pánvi. „Jak se to stalo?“

„Prostě... se to stalo.“

„Kdo ho zabil?“

„Já.“

„Znal jsem kdysi chlápka,“ odušil velice tiše Tracy, „co lhal úplně stejně jako ty. Čím víc kecal, tím vypadal důvěryhodnější. Nikdy mě ani na okamžik neošálil.“

Jerry Tracy se sklonil k tělu roztaženému na podlaze a prohlížel si ho s přimhouřenými očima. Muže zasáhla kulka nějaké malé ráže téměř přesně do pupíku. Mrtvola ležela na zádech s nohama u sebe a s jednou paží ztuhle nataženou k toaletnímu stolku. Tracy si všiml, že rukáv natažené paže je silně zmačkaný. Muž měl černé lesklé vlasy, nahoře trochu prořídle, a malý černý knírek, který zvýrazňoval ublíženou křivku rtů. Oční víčka pevně zavřená. Ušní boltce bez lalůčků.

Tracy se napřímil. „Tys toho chlapa zabila, Panenko?“

„Ano.“

„Přímo tady?“

„Ano.“

„Proč?“

„Z důvodů – z důvodů, o nichž bych raději nemluvila, Jerry.“

„Důvody zatím necháme stranou. Zabílas ho asi tak před půl hodinou, co?“

„Ne,“ opravila ho klidně Panenka Malloyová. „Zabila jsem ho brzy dnes odpoledne.“

V Tracyho uchechtnutí nebyl ani náznak pobavení. „Chytrá žena se odmítá nechat přistihnout při lži mazaným sloupkařem.“ Zavrtěl hlavou. „Nemá smysl lhát, Panenko. Je tu příliš mnoho dalších věcí, který nevysvětlíš. Tahle mrtvola krvácela jako prase, když dostala kulku do břicha – tvůj koberec je ale upravený a čistej. Ta pistole tamhle na koberci ho mohla zabit – třeba ho dokonce i zabila –, ale *ne tady*, Panenko. A nikdy by ses neměla pokoušet ohnout paži po nástupu smrtelný ztuhlosti, protože se tím rukáv hrozně pomačká, a když to vidí nějaký malej chytrák, hned ho začnou napadat správný odpovědi.“

„Říkej si, co chceš, ale zabila jsem ho tady ve své ložnici,“ trvala neoblomně na svém.

„Co jsi měla v plánu dělat, kdybych se tady neobjevil já?“

„Chystala jsem se zavolat policii a přiznat se.“

„Hmm... Chystala ses, jo? Už od rána?“

Dosavadní vyrovnanost ji opustila. „Bože můj, Jerry, přestaň se na mě šklebit jako... jako hyena! Už jsi někdy někoho zavraždil... a... a snažil ses rozhodnout, co bys měl udělat? Díval ses někdy celý den na mrtvolu a přemýšlel – ano, přemýšlel –, až jsi hrůzou a zoufalstvím má-

lem zešílel? A pak, zrovna když v sobě seberu sílu, abych čelila tomu, co si zasloužím... najednou zazvoní zvonek a... a začne mě mučit kamarád s těmi nejlepšími úmysly, co ale...“

Tracy s pochmurným výrazem vykročil kupředu, když jí hlas začal pištivě přeskakovat. S cílevědomou surovostí z ní záchvat hysterie vytřásl.

„Přestaň hulákat. Chceš mě dostat taky do maléru?“

„Ne, to ne!“ vyhrkla. „Odejdi, prosím – prosím tě, Jerry! Při... přivedla jsem tě sem, abych ti ukázala, jak nebezpečné, jak sebevražedné by pro tebe bylo zůstat se mnou, dokud...“

„Šetři dechem. Nepohnu se ani o píď. Koho se snažíš krýt?“

Panenka neodpověděla.

„Kdo je ten chlapík na podlaze?“

„To je... jmenuje se Phil Clement. Byl to... můj milenec. Pokud víš, jak se tomu říká ve filmech, žili jsme – žili jsme v hříchu.“ Z jejího hlasu se náhle vytratila ta tvrdá beznaděj. „Musíš mi věřit, Jerry! Phil Clement našel něco, co jsem nemohla dovolit, aby vypustil na veřejnost, a... a snažil se mě vydírat.“

„Čirou náhodou vím,“ připomněl jí Tracy, „že příjem, z kterého žiješ, Panenko, by nepřilákal ani luční kobylku.“

„Pro svoje vlastní dobro uděláš líp, když odejdeš, než zavolám policii.“

Na nízkém nočním stolku stál telefon a Panenka se po něm náhle vrhla a popadla ho. Jerry jí vykroutil sluchátko z ruky

dřív, než do něj stačila říct jediné slovo. Praštil jím zpátky do vidlice a okamžik vzlykající ženu držel tak, že se nemohla ani pohnout. Něco v zoufalém pohledu jejích očí ho přivedlo na náhlý nápad.

„Když ti slíbím, že do deseti minut odejdu, dáš si se mnou aspoň jednu skleničku jako – jako náhradu za ten narozeninovej dort a – a ty svíčky?“

Panenka Malloyová vyčerpaně přikývla.

„Kde schováváš alkohol?“

„V přízemí. V kuchyni. Je tam lahev skotské v malé skřínce vedle jídelního koutu.“

Se zavřenýma očima se zhroutila do křesla. Tiše zavřel dveře ložnice a v myslí už se chmurně soustředil na koupelnu a na skříňku s léky. Nějaké sedativum. Musí tam přece nějaké sedativum být! Byl součástí života Panenky Malloyové, když byla na vrcholu své broadwayské slávy. Nikdy ještě nepoznal celebritu, která by netrpěla nespavostí. Jerry sám jí trpěl také. Pozdní hodiny práce a neustálý vír vzrušení dělaly ze sedativ něco stejně důvěrně známého jako snídaňové menu. A kde jinde by je měl najít než ve skřínce s léky?

V nejspodnější přihrádce našel lahvičku veronalu. Neslyšně seběhl po špičkách po kobercem zakrytých schodech a spěchal do kuchyně. Připravil dva silné koktejly. Do sklenice s nepatrnou prasklinou na okraji vhodil dvojitou dávku veronalu. Obě sklenice postavil na podnos a vrátil se nahoru.

Panenka Malloyová malátně natáhla ruku, když se dotkl jejího ramene a nabídl jí podnos. Vzala si sklenici bez praskliny.

„Tak prr!“ okřikl jí žertem Tracy a sebral jí ji z prstů.

„Copak je?“

„V tý druhý je zázvorová limonáda. Myslela sis, že už si to nepamatuju?“

„Aha – díky.“

Vzala si sklenici s naprasklým okrajem a zhluboka se napila. Druhým dlouhým lokem ji dopila. Tracy tu svoji vyprázdnil také.

„Falešná skotská,“ omlouvala se tiše. „Nic lepšího si nemůžu dovolit.“

„To je v pohodě, Panenko.“

Seděla a držela prázdnou sklenici. Napjaté linie v jejím obličejí se pomalu začínaly vyhlazovat. „Jsi ten nejlepší přítel, jakého na celém světě mám,“ prohlásila zasněně. „Nezatáhla bych tě do takového průšvihů ani za milion dolarů. A ještě ke všemu na moje narozeniny – legrační, co?“

„Dost legrační,“ souhlasil Tracy.

Děšť bušil do okenních tabulek s neúnavným rachotem. Rozestlané přikrývky skrývaly mrtvolu před jeho pohledem. Tracyho sklopené oči sledovaly, jak se prsty na prázdné sklenici rozevírají. Panenka po ní neohrabaně hmátla, když jí vypadla do klína. Odrážela se a skutálela na podlahu, kde ji okamžik pozorovala s neurčitým úšklebkem. Náhle se jí oči rozšířily a rozjasnilo je pochopení.

„Jerry... Co – co...?“

„Jen klid, děvče.“

Nejistě se postavila na nohy a v očích se usilovně snažila udržet pomíjivý výraz tragické obžaloby.

„Tys... tys mi dal do pití...“

„To si piš,“ přitakal jemně Tracy.

Zachytil její váhu, když se začala kácet dopředu. Ostřílený malý sloupkař *Daily Planet* držel její bezvládné tělo v natažených pažích a pomyslel si, že se dívá na jednu ze skutečně skvělých žen, jaké kdy v životě poznal. Panenka Malloyová že by měla tajného vyděračského milence? Panenka Malloyová že by někoho zabila – ať z jakéhokoli důvodu? To byla absurdní představa, čiré šílenství.

Panenka Malloyová nepatřila k ženám toho typu. Neměla žádné utajované milence – a byla pouze jednou vdaná. Nebyla to její chyba, že byl Jack Malloy prohnitý mizera a dočista ztracená existence. Dokonce ani neměl peníze! Jenže ona ho milovala, provdala se za něj a zůstala po jeho boku až do dne, kdy zemřel. Z vlastních úspor jí zbýval dostatek peněz, aby si mohla koupit tenhle laciný dům na předměstí a zajistit si skromný příjem. Když skončila s veřejnými vystoupeními a ta bezostyšně cynická broadwayská cháska na ni zapomněla, elegantně se přesunula do neznáma. A tahle žena se pokoušela vzít na sebe vinu za odpornou vraždu a propůjčila by svoje jméno černým skandálními titulům nebýt toho, že k ní v pravou chvíli deštivým soumrakem dorazil Jerry.

Odesl její bezvládně prohnuté tělo k posteli a s tichým heknutím ji na ni položil. Otočil se zpět k zavražděnému, když uslyšel zvláštní zvuky, které začala Panenka Malloyová vydávat. Šaty s vysokým upjatým límcem se jí zarývaly do hrdla a její bezvědomý obličej začínal rudnout. Tracy chvíli bezúspěšně hledal nějaké háčky nebo knoflíčky, pak se sykavou kletbou vytáhl kapesní nůž a šaty u krku rozřízl.

Drobné zlaté články řetízku se zavěšeným medailonkem se zvedaly a klesaly v rytmu jejího těžkého dechu. Tracy se zamračil; nechtělo se mu strkat nos do jejích soukromých záležitostí. Pomyšlení na mrtvolu na koberci však zahnilo všechny soucitné instinkty. Jemně medailonek zvedl z bílé prohlubně mezi jejími řadry.

Otevřel jeho ploché víčko a zadíval se na výstřížek z fotografie uvnitř.

Byla na ní samotná Panenka. Pořízená očividně v době, kdy jí bylo asi tak čtrnáct. Vypadala sebevědomě, zrale a nesmírně roztomile.

Už se chystal medailonek zaklapnout, když ho zvláštní nápad přiměl, aby ještě počkal. Ty oči – to nebyly Panenčiny oči. I v tom dětském obličejí byly tvrdší, jasnější a naprosto v nich scházela ta plachá mlčenlivost, která byla odjakživa hlavním trumfem Panenky Malloyové. Viděl nyní, že i účes je příliš moderní, a ten kousek šatů, který byl na snímku vidět, odpovídal poměrně nedávnému stylu, který vyšel z módy nanejvýš před pěti nebo šesti

lety. Panenčino vlastní dětství spadalo do dávné doby počátku devadesátých let, takže to v žádném případě nemohla být ona. Kdo tedy byla tahle jasnooká, vzdrovitá malá kráska? Tracyho vzpomínky mu říkaly, že už to děvče někde viděl, že jsou mu rysy jejího obličejí matně povědomé, zejména pak ten nezkratný oheň v očích. Dnes jí mohlo být tak dvacet. Dospělá žena.

Špičkou kapesního nože vyloupl fotografii z pouzdra medailonku a zalpal po dechu, když si přečetl kulaté dětské písmo na zadní straně snímku: „Matce od Lois.“

Lois... Už ten obličej poznával! Jeho představivost doplnila příslib krásy v jejím obličejí, dodala zralost a pevnost roztomilým ústům, k tomu všemu přidala nahé tělo zahalené mléčnou mlhou pod září rozptýlených světél... Señorita Lois – dokonce ani nepoužívala jiné jméno. Pózuující v provoněné temnotě klubu *Español*, tančící jako přelétavý bílý měsíční paprsek za opalizující průhledností obrovské vznášející se bubliny.

Tracy zaklapl medailonek a opatrně ho pověsil zpátky kolem krku Panenky Malloyové. Ubohé, zoufalé, šedovlasé Panenky! Doznávající se k vraždě, potají převážející mrtvolu do vlastního domu a ložnice – aby zachránila tohle dítě s lehkomyšlnými očima? Byl to jen dohad, ale Tracymu připadal nebezpečně blízký jistotě.

V Jerryho mysli vzkličila ponurá nenávisť k šarmantní señoritě Lois. Bez Lois

by neexistovala žádná potřeba Panenčiny zoufalé oběti. Kdyby Panenka neměla děti, neměla by ani žádný rozumný důvod sama sebe falešně obvinít a skončit na elektrickém křesle. Kdyby ovšem měla dceru... Kdyby její dcera někoho zabila a v hysterické hrůze pak Panenku prosila, aby ji zachránila – zachránila ji...

Jerryho štíhlá brada ztuhla. Lois evidentně úplně stačilo zamknout si ty zatracené rudé rty na zámek a nechat nic předem netušící matku, aby vzala vinu na sebe. Panenka by jejich tajemství nikdy neprozradila. Tracymu samotnému, byť byl jejím dlouholetým přítelem, se nikdy ani nesnilo, že Panenčino manželství s opilcem Jackem Malloyem dalo zrod téhle zhýčkané a provokativně se vlnící krasotince z klubu *Español*. Zatracené zbábělé vraždkyni, pokud byly jeho instinkty správné. Děvčeti, které Jerry Tracy hodlal počtít nepříjemnou návštěvou, ještě než tahle tragická noc skončí.

Zase si prohlédl mrtvolu na podlaze. Až na značky krejčovského salonu nebyly na oblečení žádné stopy. Tracy však hledal trpělivě a jeho trpělivost byla odměněna nějakým tuhým obdělňičkem, který namatal pod podšívku saka. Našel díru ve vnitřní kapse, ukazováčkem ji roztrhl, strčil ruku pod podšívku a vytáhl kartonovou vizitku. Byly na ní vytištěné jen dva řádky:

*Phil Clement
zastupující señoritu Lois*

Do okna se zataženým závěsem stále ještě zuřivě bušil déšť. Tracy se při tom zvuku nepatrně otřásl; věděl, co ještě musí dnes večer udělat, než pojedje navštívit Panenčinu afektovanou a zbabělou dceru. Musel se zbavit mrtvolky a nastražit ji někam jinam, kde ji najde policie. V situaci, kdy policie nebude mít žádné stopy naznačující, kde a za jakých okolností byl muž zavražděn, bude mít Tracy přinejmenším jednu noc na to, aby zapracoval na Lois a odhalil celou odpornou pravdu. Panenka nic neřekne, dokud zůstane Loisino jméno v utajení. Navíc kdyby teď šla na policii a pokusila se znovu vzít na sebe vinu, zatáhla by do té zločinné polízanice i Tracyho – a Panenka, bůh jí žehnej, taková nebyla!

Tracy šel k telefonu na nočním stolku a zavolal do svého podkrovního bytu. K jeho znechucení sluchátko nezvedl Butch, ale jeho prastarý čínský sluha McNulty. Jerry Číňana vyrovnaným hlasem ujistil, že je v naprostém suchu a těší se tomu nejlepšímu zdraví, že na večeri nebude doma – a požádal ho, aby jako prvotřídní a inteligentní Číňan laskavě předal telefon Butchovi.

„Máte plšiplášť a galoše?“
„Jistě, jistě. Jsem v pohodě, člověče. Vážně.“

Pak k němu po drátě dospěl Butchův dunivý nosový hlas. „Zdravím, šéfe. Kristepane, to je ale noc, co?“

„Kde je Číňan?“

„Vrátil se do kuchyně.“
„Výborně. Chci, abys zavolal ke mně do garáže a vyzvedl auto. Vezmi chryslera, ne lincolna. A Číňanovi neříkej, kam jedeš.“

„Jak bych moh?“ zazněla Butchova nechápavá odpověď, „Dyt' to sám nevím.“

Tracy mu nadiktovat adresu. „Okamžitě vyjed' a jed' rovnou sem. Ten domek nemůžeš minout, je třetí od rohu s Locust Avenue. Zajed' na příjezdovou cestu a zaparkuj vzadu za domem. Pokud to bude možný, tak drž obličej schovanéj. Nechci, aby tě někdo cestou přes Manhattan poznal.“

„Jo.“

„A řekni Felixovi v garáži, aby o tom, že byl chrysler venku, nikomu neříkal. Kdyby se pozdějc někdo ptal, oba moje autáky tam byly celou noc.“

„Jo.“

Tracy s nervózním cvaknutím zavěsil. Rychle se propířil zatemněnou ložnicí, sebral z koberce pistoli a strčil si ji do kapsy, uklidil politováníhodné důkazy zápasu, které Panenka tak pateticky zfalšovala, takže byla celá místnost s výjimkou ležící mrtvoly zase normální a úhledná. Panenka stále oddechovala se zdrogovanou pravidelností; čekalo ji ještě několik hodin spánku.

Maličký sloupkař *Daily Planet* sešel po schodech do kuchyně a spěšně si vyrobil sendvič z černého chleba a švýcarského sýra, které tam našel. Měl hlad jako vlk a kromě toho se alespoň něčím zaměstnal, zatímco čekal na Butche. Nečinnost mu

odjakživa lezla na nervy, takže byl neklidný a nesoustředěný.

Dojedl sendvič a právě se rozhlížel po lahvi piva, když zařinčel zvonek u zadních dveří.

Jerry Tracy ztuhl. Věděl, že ten časný návštěvník u kuchyňských dveří rozhodně ještě nemůže být Butch. Kdo to tedy byl? A měl by mu jít otevřít, nebo počkat, až se ten chlapík unaví a sám odejde? Zvonek se ozval znovu. Ten chlap venku věděl, že se v domku svítí a že je někdo doma. Jerry si pomyslel, že bude muset otevřít, aby nevzbudil podezření, že něco není v pořádku.

V myslí se mu okamžitě zformoval plán. Neslyšně se rozběhl k plynovému sporáku a zapálil jeden z hořáků. Popadl ze stolu prázdnou konvici, natočil ji plnou vody a postavil ji na modrý plamen. Pak hlučně přešel k zadním dveřím a otevřel je dokořán.

K jeho překvapení byla návštěvníkem žena. Na sloupkařovu nezakrytou hlavu začal zešikma dopadat déšť. Podíval se na ženu a pokoušel se rozeznat rysy jejího zmáčeného obličeje.

„Paní Malloyová je vážně nemocná,“ oznámil stroze. „Co jste si přála?“

„Nemocná? To jsem... omlouvám se.“

Její koráلكové oči se dívaly podezřívavě a nakukovaly mu přes rameno do pootevřených dveří. „Jsem – jsem sousekka paní Malloyové, hned odvedle. Přišla jsem si vypůjčit hrníček cukru. Víte, pořádáme takovou malou party a...“

Tracy se vyklonil kupředu a pohlédl nejprve doprava a pak doleva. Oba sousední domy byly temné od sklepů až po podkroví.

„Jsem doktor Rolfe,“ představil se ženě s chladným úsměvem. „Paní Malloyovou nesmíme rušit – ale pojd'te dál, samozřejmě! A – hmm – poslužte si tím hrníčkem cukru.“

Pevnou rukou přetáhl zdráhající se ženu přes práh. V jasném světle si ji tam pořádně prohlédl. Měla na sobě kompletní venkovní oblečení: klobouk, plášť, boty na vysokých podpatcích, rukavice. Deštěm byla celá promáčená. Oči vidně strávila venku v bouři delší dobu, než by jí trvalo doběhnout od vedlejších dveří. Bledá hranatá tvář mohla patřit třeba Švédce. Sledovala zdvořilého cizince, jehož přítomnost tady nečekala, s nechápavým a vystrašeným výrazem v mdlých očích. A ta boule v pokleslé kapse jejího dlouhého pláště znamenala pistoli, na to byl Jerry ochoten vsadit vlastní rozum.

Nadzvedl víko konvice a profesionálně nahlédl dovnitř.

„Paní Malloyová měla dnes odpoledne těžkou srdeční příhodu. Leží nahoře v posteli a je sotva při vědomí. Já tady teď pro ni ohřívám horkou vodu na – hmm – na paralelogramovou kúru.“

Nepatrně se pousmál.

„Nepochybně víte, kde má uložený cukr. Tak si poslužte.“

Ženiny oči bezmocně přejely po přibor-

niku. „No – myslím, že vás nebudu obtěžovat, pane doktore. Děkuji vám. Už – už se nezdržím.“

„Mám paní Malloyové říct, kdo tu byl?“

„Ne, ne. Neobtěžujte ji.“

Odcouvala zpátky ke kuchyňským dveřím, otevřela je dokořán a v předklonu vyrazila do bušícího lijáku. Jakmile se dveře zavřely, Tracy neslyšně přeběhl do obývacího pokoje vpředu. S okem opatrně přitisknutým k rohu nadzvednutého závěsu viděl, jak žena spěšně vyběhla z příjezdové cesty na chodník. Zabočila směrem k Locust Avenue a splynula s temnotou. Lháčka a podvodnice. Jedno z nejzkaženějších vajíčků, k jakému kdy Tracy přičichl. Co byla zač? Věděla o mrtvole ležící v prvním patře? Neposlala ji sem snad – jeho čelist ztvrdla – seňorita Lois?

Vrátil se do kuchyně a vypnul plynový hořák pod konvicí. S uspokojivým pocitem zaslechl pulzující hučení automobilu. Vůz pomalu zabočil z ulice na příjezdovou cestu. Za domkem zabrzdil a o chvíličku později krátce cinkl zvonek. Byl to Butch.

Tracy prudkým šklubnutím zatáhl překvapeného hromotluka do kuchyně a dychtivě na něj vychrlil otázku: „Neviděl jsi nějakou ženskou, jak jde pěšky po Locust Avenue?“

„Ne.“ Butch si pohrdlivě odfrkl. „V takovejhle večír nenajdete nikoho, kdo by někam šel pěšky. Silnice jsou prázdný jako – jako řidičova rukavice. Myslím tím,“ dodal honem s pošetilým úšklebkem, „řidiče, co nemá ruku.“